

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:36 | 5:24 | 5:31 | 5:16 **הדלקת נרות**

6:30 | 6:30 | 6:30 | 6:29 **מוצאי שבת**

7:09 | 7:07 | 7:06 | 7:09 **רבינו תם**

הילולא דצדיקיא

טז - רבי פנחס מנחם אלתר מגור

יז - רבי עזרא עדס רבה של הרצליה

יח - רבי אברהם די בוטון בעל ה'לחם משנה'

יט - רבי יוסף חיים זוננפלד

כ - רבי שלמה זלמן אוירבאך

כא - רבי אלימלך מליז'נסק

כב - רבי יחיאל מיכל הלוי עפשטיין

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שימוש מוזכר בענווה עטופה ברוממות

בעמק כי נכון וראוי שתהא בו, באדם מעט גאווה פנימית וחשיבות עצמית בבחינת "ויגבה ליבו בדרכי ה'". כשם שחר סיני היה אומנם עניו ושפל אך גם מעט רוממות הייתה בו.

אולם אנוכי חשבתי לתרץ קושיה זו בדרך אחרת בסייעתא דשמיא. כידוע ה'שמים מרמזים על הרוחניות ועל עבודת ה' יתברך שהם עניינים נשגבים ושמימיים. ולעומתם ה'ארץ' מסמלת את ענייני החומר והגשמיות. וניתן לומר שדווקא ניתנה התורה על הר הנוסק לכיוון השמים ולא בעמק ובשפל, המורה על חיבור וקשר לאדמה ולגשמיות וכל זאת בכדי ללמד את בני ישראל שעליהם לשאת תמיד עיניהם למרום לכיוון השמים, וישאפו להתחבר אל העניינים השמימיים לעבודת ה' יתברך ולקיום המצוות. ואל להם להיות מחוברים וקשורים אל האדמה אשר בעמק המרמז על גשמיות ושפלות העולם הזה. וכל מעייניהם יהיו נתונים רק כלפי שמיא, אל עולם האמת וחובה עליהם להתנתק מן האדמה שהיא עולם הזה- עולם השקר.

ולכן כשיד משה רבנו מן השמים אל הר סיני, ושני לוחות העדות בידו - ראה שבני ישראל חטאו במעשה העגל, ומיד שבר את הלוחות. כי הר סיני מורה על עולם האמת שהוא העולם הרוחני ועליו ניתנה לנו תורת אמת. ומנגד - חטא העגל מרמז על העולם הזה שהוא עולם השקר שאנשים תועים בו ורודפים אחר התענוגות המצויות בתוכו, וכל מעייניהם נתונים לעגלי הזהב שברשותם. ובוודאי שבלתי אפשרי ששני עולמות אלו ישכנו בכפיפה אחת בלב האדם. לא ייתכן שאדם יחזיק בדרך התורה והמצוות, ובד בבד ירדוף אחר תאוות העולם האסורות ויכעיס בהן את בוראו. וכאשר ראה משה רבנו ע"ה שבני ישראל פוסחים על שתי הסעיפים, כשמחברים את לוחות העדות עם לוחות של שקר וכזב אין ללוחות העדות הללו קיום ועתיד ולכן שבר אותם לנגד עיניהם.

עוד נתבונן כי על אף הקדושה האדירה ששרתה על הר סיני בשעת קבלת התורה, קדושה זו לא נשארה שם לעולם ותיכף לאחר המעמד הנשגב חזר הר סיני להיות הר חולין כיתר ההרים. היכן באמת נעלמה לה כל אותה קדושה ששרתה במקום?

והנראה לי לומר בסייעתא דשמיא שבאמת אותה הארה ששרתה על הר סיני לא תמה ולא נעלמה, אלא נעתקה לה הקדושה מן ההר ונכנסה בליבם של ישראל. וכל יהודי באשר הוא לקח לו חלק קטן מאותה קדושה והעבירה אל תוך ליבו פנימה, וכל האורות העליונים שהאירו באותה שעה על בני ישראל מעתה הם ספוגים בתוך נשמתו של כל יהודי ויהודי, ובכך נעשה הוא כדוגמת הר סיני.

אך חובה מוטלת עליו להמשיך את אותה הארה שספג בהר סיני ולהפיח רוח חיים בקדושת האורות העליונים שבאו בקרבו כדי שיעלה ויתעלה ברוחניות, ויתאווה להתקרב עוד אל ה' יתברך ואל תורתו. וכך ברגע שיהודי יושב ועוסק בתורה ועמל בה- באותה שעה זוכה הוא לקבלת התורה באופן פרטי כי התורה שהוא לומד יורדת ושוכנת בתוך גופו הטהור אשר נהפך להיות כדוגמת הר סיני.

"ואש המזבח תוקד בו" (ויקרא ו, ב)

הנה בלשון הפסוק לא נאמר תוקד עליו, אלא "תוקד בו", היינו בכהן המקריב את הקרבן. ומכאן נלמד שבשעה שהאדם מקיים את רצון ה' ואת מצוותיו, עליו לעשותן בהתלהבות של קודש וכאילו אש בוערת בעצמותיו בבחינת "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך". כך שכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו יהיו כולם כשלהבת אחת גדולה לעשות את רצון הקב"ה, ולא יקיים את מצוות ה' בעצלתיים וברפיון ידיים, או בעל כורחו כמצוות אנשים מלומדה, אלא באהבה וברצון, בזריזות ובשמחה כשכל מטרתו רק כדי לעשות נחת רוח ליוצרו.

על גודל גנות הגאווה למדים מפרשה זו, וכך אמרו חז"ל (ויקרא רבה ז, ו): אמר הקב"ה, כל מי שהוא מעלה את עצמו, סופו לירד באש שנאמר "היא העלה על מוקדה". אוי לה לגדולה שלעולם אינה גורמת טובה. ואמר רבי יהושע בן לוי, בוא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה. בזמן שבית המקדש היה קיים אדם מקריב עולה - שכר עולה בידו, מנחה - שכר מנחה בידו. אך מי שדעתו שפלה, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר (תהילים נא, ט) "זבחי א-להים רוח נשברה" זבחים הנרצים לפני ה' אינם קרבנות ומנחות, אלא רוח נכנעת ושפלה של האדם.

לכן התורה ניתנה לנו דווקא על הר סיני, שהיה הנמוך והשפל מכולם וניתנה התורה דווקא על ידי משה רבנו ע"ה שהיה העניו מכל האדם שנאמר (במדבר יב, ג) "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". ללמדנו שכל הרוצה לזכות לקבלת התורה, עליו להתעטר ראשית כל במידת הענווה שהיא ראש לכל המידות הטובות.

ותמיד התקשיתי בעניין, אם ניתנה התורה דווקא על הר סיני כדי ללמד על חשיבות מידת הענווה ושפלות הרוח, מדוע לא ניתנה התורה במישור או בעומק, מדוע דווקא על הר סיני שהרי על כל פנים נקרא שמו הר ויש בו גבעה ורוממות כלשהי.

ותירצו המפרשים על כך, שבקשה התורה ללמד היאך היא הדרך הנכונה שינהג האדם במידת הענווה. אומנם להיות עניו ושפל ברח זה דבר חשוב ורצוי, אולם מאידך על האדם לדעת לרומם ולהגביה מעט את רוחו ולחוש חשיבות וגדלות מעט מזועיר, לא חלילה כלפי זולתו - אלא עליו לחוש רוממות בעיני עצמו ויחשוב ויאמר אל ליבו, כי הנה מכל הברואים שבעולם זכה הוא בלבד להיות בחיר הבריאה ורק בו בחר הקב"ה להיות לו לעבד עולם, לעמוד לפניו ולשרתו. וחס מחשבות טובות שכאלו אין ספק שברגע שיגיע לידי ניסיון כלשהו- לעבור על פי ה' תיכף ומיד הוא יתרחק מן החטא וימאס בעבירה, כי יאמר לנפשו שלא יאה ולא לבן מלך מרומם ומכובד שכמוהו להכעיס את אביו ולהמרות את פיו.

נמצא שאומנם מידת הענווה חשובה היא עד למאוד, אך זה נאמר רק לגבי אחרים, שייזהר שלא להתגאות על הזולת ולא להתרברב על הבריות. אולם כלפי עצמו צריך הוא לרומם מעט את כבודו ולהבין עד כמה חשוב הוא בעיני הקב"ה. ולכן ניתנה התורה דווקא על הר, ולא בשפל או

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המוסיף - מוסיפין לו עוד

באחד הימים השתתפתי בדינר מיוחד שמטרתו איסוף תרומות לטובת עניי העיר בפריז, ליאון ועוד. בין המשתתפים נכח גם אחד הצדיקים הגדולים מאנגליה, מורי ורבי הרב הגאון הצדיק הרב זאב קאופמן זיע"א, צדיק זקן מופלג תלמיד חכם עצום גאון וצדיק. שמתי ליבי לכך שבמשך כל הערב היה הצדיק הזה מתבונן על השעון שבידו כאילו הוא ממחר למקום כלשהו. שאלתי לפרש הדבר, אולם הוא התעלם בנימוס משאלתי.

האמת כי השאלה הייתה מיותרת משום שהבנתי ממעשהו זה שכואב לו מאוד על בזבוז הזמן היקר והוא מבקש לחזור בזריזות ללימודו ולעסק תורתו שהוא רגיל בה מאז ומתמיד. וממחשבה עברתי למעשה ואמרתי לו כי אני מנדב לטובת העניין הגדול הזה את מלוא הסכום הנדרש שהוא זקוק עבור פסח.

כשמוע הצדיק הזה את דברי מיד אורו עיניו והוא ניגש אלי ואמר לי בשמחה "כעת אני יכול לחזור לסדרים הרגילים שלי בתורה ובעבודת ה' ולא אאלץ עוד לחזר על פתחי הנדיבים". וראו עד כמה עצומה היא השגחת ה' יתברך - באותם רגעים ניגש אלי מאן דהו ולחש לי באוזני שהוא תורם לי סכום נכבד לטובת

מוסדותינו הקדושים, ובאופן מפתיע היה הסכום הזה בדיוק נמרץ לסכום שהתחייבתי לתרום לטובת העניים בדינר! ואמרתי בליבי כי חבל שלא תרמתי סכום כפול כי אז גם היו מסובבים מן השמים שיגיע לידי סכום כפול בתרומה...

התפעלתי מאוד מן הדבר וסיפרתי את כל הקורות אותי לרעייתי שתחי', והיא בנדבת ליבה הציעה לי לתרום סכום נוסף לטובת העניים, ואכן כך עשיתי. יצרתי קשר עם אותו צדיק נשוא פנים ואמרתי לו כי אני מוסיף על תרומתי סכום נכבד.

והנה לתדהמתי שוב התרחש דבר פלא - הטלפון צלצל ומאחורי הקו עמד יהודי אמיד שביקש לתרום לי סכום זהה בדיוק מרבי לסכום שהתנדבתי בפעם השנייה...

הנה לפנינו דוגמא מוחשית שכל המוודו בקיום המצוות ובפרט במצוות הצדקה - מובטח לו שלעולם לא יגיע לידי חסרון כיס, כי הקב"ה ישיב לו מאוצרו הטוב בכפלי כפליים, אלא שהיצר הרע מנסה לסמא את עיניו ולהוכיח לו כי כביכול הפסיד הוא מן המצווה ויש לו בזה חסרון כיס ובכך הוא מבקש לזרוע בליבו רפיון ועצלות בקיום המצווה, אולם חובת האדם להתגבר עליו ולעשות את המצוות בזריזות ובשמחה כי זהו עיקר גדול בקיום המצוות כולן.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

פרחים ושוקולד הם לא העיקר

בהפטרה הנביא מוכיח את העם "עולותיכם ספו על זבחיכם ואכלו בשר, כי לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח". ולכאורה דברי הנביא בשם ה' "ולא צויתים..." על דברי עולה וזבח" הם פלא, שהרי ישנם חמשה חומשי תורה - בראשית שמות, במדבר ודברים. ובחומש ויקרא, נצטוו כלל ישראל על כל סוגי הקרבנות, והקב"ה אומר לא בקשתי מכם קרבנות?!

הענין יתבהר על פי משל נפלא שמביאו הרב פינקוס זצ"ל בספר 'תפארת שמשון'. נצייר לעצמנו בעל ואשה. ביום חמישי בלילה יוצא הבעל ל'סופרמרקט' לערוך את הקניה השבועית על פי רשימה שהכינה לו רעייתו. ברשימה נכללו מצרכי מזון כלחם, ירקות וכו' ושאר צרכי הבית. הוא אוסף את כל המצרכים וניגש לקופה. לפניו שסיים את החשבון בקופה הוסיף לקניה כמה חפיסות שוקולד עבור הילדים, שישמחו. כמו כן, בצאתו מן החנות ראה מוכר פרחים, ובראשו עלתה מחשבה לשמח את רעייתו ולקנות עבורה זר של פרחים.

הוא מגיע הביתה ומסדר את כל המצרכים במקומם, סידור המצרכים הושלם, ולפתע הבעל מוציא את זר הפרחים ומגיש לרעייתו.

"אוהו, איזה יופי..." היא מתרגשת, אבל הוא עדיין לא גמר: הוא מוציא מאמתחתו את חפיסות השוקולד ומגיש לילדיו. "כזה אבא יקר".... חושבים הילדים בשמחה. כעת אף אחד לא מסתכל על הלחם ולא על העגבניות. כולם שמחים במתנות האישיות שקבלו. וחושבים לעצמם: נו, ברוך ה', אנחנו מאושרים...

מרום הנאה ושמחה על היחס הלבבי, דיברו כולם במשך כל אותו שבוע רק על הפרחים הנאים והשוקולדים המתוקים שקיבלו.

כשראה הבעל שכך הם פני הדברים, אמר לעצמו: זהו זה! כעת ברור לי מה באמת אוהבים בני הבית. ובשבוע שלאחר מכן, כשיצא שוב לקניה השבועית, במקום לערוך את הקניה הנדרשת - לחם, ירקות וכו', קנה לרעייתו זר פרחים כפול וילידים כמות כפולה של חפיסות שוקולד...

הוא חוזר הביתה ומכריז: "תראו מה הבאתי לכם"!!!... ובטוח שכעת השמחה תרקיע שחקים...

רעייתו מביטה בזר הפרחים, ושואלת: "והיכן הלחם, הירקות ושאר צרכי הבית"?... וכשנוכחה לדעת שלא קנה דבר מלבד הפרחים, התמלאה עליו כעס והביעה באוזניו את התמיהה: "אני בקשתי ממך ורדים"!!

"והרי בשבוע שעבר הדבר היחיד שעליו דיברת היו הפרחים" - תמה הבעל. אמנם ההבדל פשוט וברור: בשעה שדואג הבעל להביא לאשתו וילדיו את כל הצרכים הנדרשים להם, ובנוסף לזה עוטר את הכל בסרט נאה, ואף מוסיף עליהם זר של פרחים עם קוביות שוקולד - מה טוב ומה נעים. אבל בשעה שהבעל מתעלם מהצרכים האמיתיים של אשתו ושל ילדיו, נראים הפרחים כחסרי כל משמעות, כי הם אינם צורך מצרכי החיים, אלא הם מבטאים את היחס הפנימי, וכשזה חסר - אין לפרחים שום משמעות!

כך הוכיח הקב"ה את כלל ישראל: "לא צויתים על דברי עולה וזבח" - וכי בקשתי שתביאו לי קרבנות?!

כלומר, שאר המצוות הן חובות מעשים, וקיומן אינו תלוי במדרגת הלב, ואף כשהאדם אינו אווז בדרגה הראויה עליו לקיים את המצווה. אבל עבודות הקרבנות הנעשית בבית המקדש עניינה דורון, מתנה המבטאת אהבה. אם אדם שומר את

התורה ומקיים את כל המצוות - הבאת הקרבן

כביכול תשמח את הבורא ית', אך

אין טעם בקרבן המובא

ע"י אדם שאינו שומר

את התורה והמצוות

כראוי.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר" (ירמיה ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה זו מוזכר ענין הקרבנות

ותכליתן שהוא לשמוע בקול השי"ת ולעשות את

רצונו, ואז הקרבנות יהיו לרצון ולנחת רוח לפניו,

שהוא מענין הפרשה שבה מוזכר הקרבנות העולות

לפניו אשי ריח ניחוח לה'.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

השתיקה טובה בזה

אם נכשל באיסור שמיעת לשון הרע, תיכף יחפש עליו, בכל כוחותיו זכות בפני המספר, וישתדל להוציא מה שיש בלבו עליו ועל ידי זה יתקן את האיסור למפרע.

ואם הוא מכיר את טבעו של המספר, שכל מה שיכריע לכף זכות - הוא יגנה אותו יותר, בודאי השתיקה טובה בזה. ואחר כך, כשילך המספר, מצוה שיסביר לפני שאר השומעים את כל העניין לזכות, ולהשתדל עבור זה להוציא מלבם הגנות שנאמר עליו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

זירוז במצוות במטרה לעשות רצון שמים

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה"
(ויקרא ו, ב)

כותב רש"י, אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. אמר רבי שמעון בר יוחאי, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס, עד כאן.

בידוע שהיה לכהנים רווח מסוים מכל קרבן, הם היו מקבלים חלק מבשר הקרבן מלבד בקרבן העולה, שהיה נשרף כליל על גבי המזבח ועור העולה בלבד היה לכהנים, וחששה התורה שמא הם יתעצלו בהקרבתה לכן הוצרכה התורה לזרז אותם חרף העובדה שיש להם חסרון כיס.

וכמובן שיש בתורתנו הקדושה מוסר השכל רב, ולקח לדורות עולם. וגם כיום בעוונותינו שחרב המקדש עלינו ליטול מאן דרך בעבודת ה'. שזירז האדם עצמו בעשיית רצון ה' יתברך ולא יתעצל בהם.

וגם במצוות שיש לו מהם כביכול חסרון כיס ואין לו מהם הנאה כלשהי, ועליו להוציא מעות בעבורן, אם זה בקניית תפילין מהודרות או אתרוג מהודר. וכן במצוות הצדקה וגמילות חסדים עליו להזיזו מאד לבל יפתהו יצרו לאמור שיחסוך בהוצאות ויקיים את המצווה רק בכדי לצאת ידי חובה ולא מעבר לכך. אלא יסלק את היצר הרע לצדדים ויזרז עצמו לדבר ה' כי צו לשון זירוז הוא, וייתן ממון מכיסו ברצון ובשמחה כדי לקיים את מצוות ה' יתברך.

גם מקרבן העולה שהייתה נשרפת כליל לה', למדים שכל מעשיו של האדם אף הם צריכים להיות כליל לכבוד ה' יתברך וגם כאשר הוא אוכל, שותה וישן או מתעסק בצרכיו הגשמיים - עליו לכוון בדעתו שהוא עושה זאת לא להנאת עצמו אלא בכדי שיהא לו כח ובריאות לעבודת ה' יתברך, ועל ידי זה הוא יוכל להמשיך בעבודת הקודש ביתר שאת. ואז נמצא שאף מעשיו הגשמיים יעשו כולם להיות קודש לה' ולשם שמים.

פניני הפרשה

שלהבת האש הפנימית שבאדם

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ויקרא ו, ו)
השל"ה הקדוש מביא בשם הקדוש רבי משה קורדובירו זיע"א, שיש סגולה נפלאה להניצל מהרהור עבירה, לומר פסוק זה: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".
רמז לסגולה הנפלאה מוצא ה'כתב סופר' בעצם משמעות דברי הפסוק, וכך הוא מבאר:
כל מי אשר בלבו יוקדת אש תמיד לה' ופועם בו הרצון לקיים את מצוותיו, ה' עוזר לו שינצל ממחשבה זרה מחשבת פיגול, ומכל שכן שלא יבוא לעשות עבירה בפועל כמו שאמרו חז"ל מצוה מגינה ומצילה.
וזה מה שכתוב: "אש תמיד תוקד על המזבח". המזבח הלא הוא האדם עצמו שהוא מזבח אדמה. ומשם, ממקום המזבח, נוצר האדם הראשון כמו שמבואר בפירוש רש"י בפרשת בראשית. ולפיכך - לא תכבה האש.
הבא ליטהר מסייעין אותו, והמקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מאש מזבח של מעלה.

קרבנות מבטלים מזיקים

"זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם" (ויקרא ז, ז)
רבינו החיד"א מצייין בספרו 'חומת אנך' כי ראשי התיבות של עולה מנחה חטאת אשם - עמח"א, וכן עון משחית חימה אף, ר"ת עמח"א. לומר לך שהקרבנות מבטלות את המזיקים האלו - מספר 'ארץ החיים'.
ובזה מבואר מה שכתב הטור (או"ח סי' רל"ז) הטעם שאומרים "והוא רחום" בתפילת ערבית משא"כ בשחרית ובמנחה, דבאותן תפילות היו מקריבין תמידים והיו מכפרים עוונותיהם של ישראל כפי שאמרו לעולם לא לן אדם בירושלים ובידו עון. ובתפילת ערבית אין מה שיכפר לכן תקנו לומר והוא רחום יכפר עון.
והנה בפסוק והוא רחום רמוזים כל המשחיתים הנ"ל: והוא רחום יכפר "עון" ולא "ישחית" והרבה להשיב "אפו" ולא יעיר כל "חמתו". וכיון שבערבית אין קרבנות מתפללים שהקב"ה יבטלם.
ומוסיף בספר 'ארץ החיים', ש"שמע ישראל" מתחיל ב"שמע" ומסיים ב"אחד", ר"ת ש"ד. כי ע"י קריאת שמע מבטלים את השדים. נשארו אותיות מעא"ח ר"ת משחית עון אף חימה לרמוז שע"י קריאת שמע מבטלים כל המזיקים הללו כמו הקרבנות.

זו לא בושה לעשות מצוה

"המקריב את זבח שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו" (ויקרא ז, כט)
לכאורה קיימת כפילות בפסוק: "זבח שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו".
ביאור הדברים הם, כפי שמסביר בעל 'העמק דבר', שלכאורה היה עולה במחשבה שאדם מכובד הצריך להביא קרבן ואפילו שלמים, ישלח קרבנו עם שליח כי אין זה משום כבודו לצעוד ברחוב עם שור.
אכן, אומרת לו התורה שממצווה אין להתבייש! ולכן הוא עצמו צריך להביא את השור ככתוב: "המקריב את זבח שלמיו לה'" הוא עצמו "יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו"
מסופר על אחד מהצדיקים שראוהו סוחב עצים. שאלוהו: "מדוע הרב סוחב עצים?"
ענה: "גרה כאן אשה מסכנה לאחר לידה, שביתה קר. אני מביא לה עצים כדי לחמם את ביתה".
אמרו לו: "שזה בזיון עבור הרב והם ישכרו גוי שבעבור כמה שקלים הוא ייסחב את העצים".
ענה לה: "האם אוותר לגוי על כזאת מצוה ועוד אשלם לו על כך".

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

טו) "עד יעבור עמך ה' עד יעבור עם זו קניית", ואומר (תהלים ט"ז) "לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי במ". בית המקדש קנין אחד מנין, שנאמר (שמות ט"ו) "מכון לשבתך פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידיך", ואומר (תהלים ע"ח) "ויביאם אל גבול קדשו הר זה קנתה ימינו". וכולם לא ברא אותם אלא לכבודו, שנאמר (ישעיה מ"ג) "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", ואומר (שמות ט"ו) "ה' ימלוך לעולם ועד".

יוחנן בן בג בג אומר, הפוך בה והפוך בה דכולה בה ובה תחזי וסיב ובלה בה ומנה לא תזוע שאין לך מדה טובה הימנה.

בן הא הא אומר לפום צערא אגרא. רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר (ויקרא כ"ב) "ושמרתם מצותי ועשיתם אותם אני ה'", ואומר (ישעיה מ"ב) "ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר".

אמר רבי אלעזר בן עזריה אמר חנינא, תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר (שם נ"ד) "וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך אל תקרא בניך אלא בוניך".

והעושר והחכמה והתפארת והכבוד והשיבה והבנים, נאה לצדיקים ונאה לעולם, שנאמר (שם ט"ז) "עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא", ואומר (שם י"ז) "עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם", ואומר (שם כ) "תפארת בחורים כחם והדר זקנים שיבה", ואומר (ישעיה כ"ד) "וחפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד".

רבי שמעון בן מנסיא אומר, אלו שבע מדות שמנו חכמים לצדיקים, כולן נתקיימו ברבי ובבניו.

חמשה קנינים קנה הקב"ה בעולמו, ואלו הן; א' תורה קנין אחד. ב' אברהם קנין אחד. ג' ישראל קנין אחד. ד' בית המקדש קנין אחד. ה' שמים וארץ קנין אחד.

תורה קנין אחד מנין, שנאמר (משלי ח) "ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז".

שמים וארץ קנין אחד מנין, שנאמר (ישעיה ס"ו) "כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי אי זה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי", ואומר (תהלים ק"ד) "מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך".

אברהם קנין אחד מנין, שנאמר (בראשית י"ד) "ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ".

ישראל קנין אחד מנין, שנאמר (שמות

גדולה התורה שהיא נותנת חיים לעושיה ולשומריה בעולם הזה ובעולם הבא ולימות בן דוד, שנאמר (משל"ד) "כי חיים הם למוצאיהם ולכל בשרו מרפא", ואומר (שם ג) "רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך", ואומר (שם) "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר", ואומר (שם) "אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד", ואומר (שם א) "כי לויית חן הם לראשך וענקים לגרורותיך", ואומר (שם ד) "תתן לראשך לויית חן עטרת תפארת תמגנך", ואומר (שם ט) "כי בי ירבו ימיך ויסיפו לך שנות חיים", ואומר (שם ג) "כי אורך ימים ושנות חיים ושלום יסיפו לך".

רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר משום רבי מאיר, הנוי והכח

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א, היה תמיד אומר על עצמו כי הוא "העבד הקטן של רבי שמעון בר יוחאי", ובכל תפילותיו ותחינותיו היה מזכיר ומבקש בזכותו של התנא הא-להי רשב"י זיע"א.

פעם אחת כשחלה הצדיק במחלת הטיפוס ונטה למות, נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וראו כי הוא כבר גוסס ונטה למות. ומכיון שכן התחילו אלו לקרוא פרקי תהילים ליד מיטתו, כנהוג.

לפתע פקח כ"ק רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיטתו ואמר לאנשי החברא קדישא: "אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי".

לאחר שהנוכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס ואנשי החברא קדישא שעמדו סביבו החלו לומר תהילים, נזדעק ובא סבו כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א לפני בית דין של מעלה וזעק: "אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים".

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת והוסיפו לרבי חיים פינטו הקטן עוד עשרים ושש שנים לימי חייו.

הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, נסתלק כשנתיים ימים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, אשר בה עלו על המוקד שש מיליון נפשות קדושות וטהורות מעם ישראל. אך כבר לפני הסתלקותו חזה רבי חיים ברוח קדשו את השואה האיומה אשר ממשמשת לבוא, ואף התבטא אודותיה באזני בנו, הצדיק הקדוש רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

סח מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

"סיפר לי דודי הצדיק רבי מאיר פינטו זיע"א, שקודם הסתלקותו בירך רבי חיים זיע"א את כל בניו ובני משפחתו, וביניהם את בנו רבי משה אהרן זיע"א, ואמר לו כדברים הללו: "הנה ימים באים יקום גוי אכזר ויכלה חצי מכם ה', ואם זכותי לא מועילה ולא מסוגלת לבטל הגזירה טוב מותי מחיי ולא אראה ברעת עמי. אבל אם אהיה בעולמות העליונים אפעל משם לביטול הגזירות".

ואכן, ביום י"ז באלול תרצ"ט החלה המלחמה האיומה, בה נרצחו, נשרפו והומתו שש מיליון יהודים בגין היותם יהודים. בשל כך עטה רבי משה אהרן על עצמו שק ואפר, עד שחלפו חמש שנים, שאז פסקה המלחמה.

גם רבי משה אהרן עצמו דיבר על השואה, ועל ימות המשיח בהזדמנויות שונות, וניסה לפעול רבות לכך. ועל כך עוד יסופר בהמשך.